

350

BESLUIT van 6 juni 1972, houdende bepaling van de afstand uit de kust waarbinnen geen afvalstoffen, verontreinigende of schadelijke stoffen in het water van de volle zee gebracht mogen worden.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 23 februari 1972, no. RWS/A 12639, Hoofddirectie van de Waterstaat, Hoofdafdeling Waterstaatsrecht, mede namens zijn ambtgenoot van Justitie;

Gelet op artikel 1, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (*Stb.* 1969, 536);

De Raad van State gehoord (advies van 15 maart 1972, no. 4);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 5 mei 1972, no. RWS 29801, Hoofddirectie van de Waterstaat, Hoofdafdeling Waterstaatsrecht, mede namens zijn ambtgenoot van Justitie;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Enig artikel

De afstand uit de kust waarbinnen zonder vergunning van of vanwege Onze Minister van Verkeer en Waterstaat geen afvalstoffen, verontreinigende of schadelijke stoffen, die vanuit of over het grondgebied van Nederland daartoe zijn aangevoerd, in het water van de volle zee gebracht mogen worden, wordt bepaald door de navolgende grenzen:

I. in het noorden: de parallel van de 61ste breedtegraad;

II. in het oosten en zuiden:

1°. de kust van Noorwegen en Zweden ten zuiden van de 61ste breedtegraad tot het punt waar de rechte lijn, getrokken van de vuurtoren van Skagen over de vuurtoren van Hamnskär, de Zweedse kust snijdt;

2°. de rechte lijn getrokken van de vuurtoren van Skagen over de vuurtoren van Hamnskär tot het punt waar deze de Zweedse kust snijdt;

3°. de kust van Denemarken ten westen van het punt waar de onder 2° genoemde lijn deze kust snijdt;

4°. de kust van de Bondsrepubliek Duitsland, Nederland, België en Frankrijk tot het punt waar de parallel van de vuurtoren van Ouessant de Franse kust snijdt;

5°. de parallel van de vuurtoren van Quessant vanaf het punt waar deze de Franse kust snijdt tot het punt waar deze de onder 6° genoemde lijn snijdt;

6°. de rechte lijn, getrokken op vijftig zeemijlen ten westen van de rechte lijn die de vuurtoren van Bishop Rock op de Scilly eilanden verbindt met de vuurtoren van Quessant, tot het punt waar deze de parallel van de vuurtoren van Quessant en de onder 7° genoemde lijn snijdt;

7°. de rechte lijn, getrokken van de vuurtoren van Landsend over de vuurtoren van Bishop Rock op de Scilly eilanden tot het punt waar die de onder 6° genoemde lijn snijdt;

III. in het westen:

1°. de zuidelijke en oostelijke kusten van Groot-Brittannië ten oosten van het punt waar de onder II, 7° genoemde lijn deze kust snijdt;

2°. de meridiaan van de vuurtoren van Duncansby Head tot aan de parallel van de 61ste breedtegraad.

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag na de datum van uitgifte van het *Staatsblad*, waarin het is geplaatst.

Onze Minister van Verkeer en Waterstaat is belast met de uitvoering van dit besluit, hetwelk met de daarbij behorende nota van toelichting in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en waarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk 6 juni 1972.

JULIANA.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
W. DREES.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

Uitgegeven de achttiende juli 1972.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

NOTA VAN TOELICHTING

Dit besluit strekt ter vaststelling van de afstand uit de kust, waarbinnen ingevolge artikel 1, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren aan een vergunning wordt gebonden het brengen in het water van de volle zee van afvalstoffen, verontreinigende of schadelijke stoffen, die daartoe vanuit of over het grondgebied van Nederland zijn aangevoerd. Bij de bepaling van bedoelde afstand zijn factoren als de fysische en chemische eigenschappen van stoffen van uiteenlopende aard en waterbewegingen in de Noordzee (waaronder ook turbulente diffusie), alsmede windinvloeden van doorslaggevende betekenis. Deze factoren zijn er de oorzaak van, dat geloosde stoffen nog op een zeer grote afstand van het lozingspunt – hierbij ware te denken aan afstanden in de orde van grootte van 500 à 1000 km – schadelijke invloeden kunnen uitoefenen. In verband hiermede is gekozen voor een begrenzing, die in grote lijn de Noordzee, het Skagerrak en het Kanaal omvat. Van geval tot geval zal moeten worden bezien of lozingen binnen dit gebied kunnen worden toegestaan. Dit hangt af van de aard en van de hoeveelheid van de te lozen stoffen, de wijze waarop en de plaats waar deze zullen worden geloosd.

De bepaling van artikel 1, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren richt zich er – overeenkomstig de strekking van de Wet – slechts op schade aan belangen van het Nederlandse territorium, in het bijzonder gevaar voor de kwaliteit van de kustwateren van ons land, tengevolge van lozing of dumping in de volle zee van stoffen als in de eerste alinea bedoeld, te voorkomen.

De Wet verontreiniging oppervlaktewateren treedt terug, voorzover internationale regelingen met betrekking tot het lozen of dumpen van dergelijke stoffen in volle zee gelden. Op dit moment is als zodanig nog slechts aan te wijzen het Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging van de zee door olie (Trb. 1955, 56, laatstelijke wijziging Trb.

1970, 107) waaraan door Nederland uitvoering werd gegeven bij de Wet olieverontreiniging zeewater (1958, Stb. 344), zoals deze wet laatstelijk werd gewijzigd bij de wet van 16 september 1966, Stb. 400. Voor de toekomst moet erop worden gewezen dat op 15 februari 1972 te Oslo een verdrag ter voorkoming van verontreiniging van de zee ten gevolge van het lozen vanuit schepen en vliegtuigen door de betrokken regeringen is ondertekend.

Tegen handelingen in strijd met het bepaalde in artikel 1, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren, verricht aan boord van schepen varende onder vreemde vlag zal feitelijk optreden in volle zee niet mogelijk zijn in verband met de beperkingen die het volkenrecht stelt. Verwezen zij in dit verband naar artikel 6, eerste lid, van het Verdrag van Genève van 29 april 1958 inzake de volle zee, dat bepaalt dat een schip, behoudens in bijzondere gevallen waarin uitdrukkelijk is voorzien in internationale verdragen of in de overige artikelen van het Verdrag, in volle zee onderworpen is aan de uitsluitende rechtsmacht van de vlaggestaat. Wel kan bij terugkeer van het schip in Nederland vervolging en berechting plaatsvinden.

Vergunningen voor het brengen van stoffen in de Noordzee, het Skagerak en het Kanaal als in dit besluit bedoeld, dienen volgens de artikelen 6 en 7 van het Uitvoeringsbesluit verontreiniging rijkswateren (Stb. 536, 1970) te worden aangevraagd bij de hoofdingenieur-directeur van de Rijkswaterstaat in de directie Noordzee.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
W. DREES.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.